

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton: 1-2. - 1928

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg, 1926-29, s. 262. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500967080912/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

ene Haand kan jo ligne den anden. Men sæt ogsaa, at det virkelig var min Haandskrift — hvilket jeg dog paa ingen Maade indrømmer — hvad har De da at sige derimod, og hvorledes vil De gjendrive, hvad der i hine to Angreb er paastaat? thi sandsynligviis anseer De mig ogsaa som Forfatter til det første og længere Stykke.«

»Det er grusomt af Dem, at de under Anonymitetens Slør angriber et Menneske, som det ikke ens gang bliver tilladt at forsvare sig, og der desuden aldrig har tilføjet Dem den mindste Fortred.«

»Det kan De aldeles ikke vide; men sæt ogsaa, at De ikke har tilføjet mig nogen Fortred endnu, saa er det dog muligt, at De vil gjøre det i Fremtiden, og hiin Artikel kunde da være en høist nødvendig Cautel fra min Side, hvorved jeg vilde afvæbne Dem i Tide og gjøre Dem uskadelig, saavidt det stod i min Magt.«

»Og er dette virkelig en Opførsel, hvilken De, som ærlig Mand, kan være bekjendt.«

»Nu, hvis jeg har nedskrevet hiint Stykke — hvilket jeg dog paa ingen Maade vedgaaer, som sagt — saa har jeg vel deri kun yttret, hvad der var min Overbevisning, og det kan jeg da nok være bekjendt.«

»Men De er bleven feil underrettet: den Mand, jeg bortviste, var ingen god Arbejder, som De synes at troe; tværtimod han var en fordrunken, for sømmelig og uforskammet Karl, jeg haaber derfor, at De vil indrømme, at De har gjort mig stor Uret.«

»Ja om den Sag lader der sig sige meget *pro & contra*. Seer De, jeg har gaaet i Skole hos en Principal, der var det kløgtigste Hoved, jeg nogensinde

har kjendt. Denne Mand havde imidlertid bragt det saavidt, at han slet ikke mere vidste nogen Forskjel paa Ret og Uret; men den Part, han skulde forsvare, den var ogsaa for ham den, der bestandig havde Ret, det troede han fuldt og fast, og naar han troede det, saa var han Mand for at bevise det, saa at de fleste Andre troede det ligesaa fast, som han.«

»Men De veed jo dog godt, at jeg ikke har tabt min Forstand, hvorfor vilde De da paastaae det?«

»Det er et stort Spørgsmaal,« sagde Advokaten; »det er ligesaa vanskeligt, Hr. Robert Fulton, at sige, om en Mand har tabt sin Forstand eller ikke, som at afgjøre, hvad der er Ret eller Uret. Forstand og Uforstand kunne ofte bue meget venskabelig sammen indenfor den samme Hjerne; og netop i Daarekisten finder man tidt den høieste Kløgt. De skulde blot vide, hvor skarpsindige de saakaldte Sindssvage undertiden ere, og med hvilket dialectisk Talent de kunne forsvare deres fixe Idcer, og De skulde undre Dem derover. Mellem os, min nylig omtalte Principal bragte det ogsaa omsider saavidt, at han erobrede sig en Plads i dette Slags Institut; thi naar et Menneskes Kløgt gaaer saavidt, at den overskrider de sædvanlige ved Lov og Dom satte Grændser, saa kan Sligt meget let arrivere; *error juris semper nocet*, hedder det jo. Iøvrigt har Indsenderen af hiint sidste Stykke jo ingenlunde været saa ubillig imod Dem; thi han tilstaaer Dem jo dog, at De har Talent, hvad kan De forlange mere!«

»Altsaa er det virkelig Deres Mening, hvad De paastaaer i hiin Bladartikel?«